

zakládajícím prý jeho zmatečnost ve smyslu § 281 č. 5 tr. ř. Námitka, kterou se podrobně obírá již napadený rozsudek, je v obojím směru bezdůvodna. Znalec sice usoudil, že kdyby se bylo věci (t. j. L-ově nemoci) od počátku dostalo náležitého ošetření, byla by spálenina sice měla těžké následky, ale že by nebyla musila nastati smrt, která prý pravděpodobně byla přivoděna způsobem výživy a které předejít by jinak bylo možno bývalo. Znalec prohlásil však zároveň, že příčinná souvislost mezi zraněním a těžkým výsledkem (kterým znalec mínil zřejmě smrt) je nepopíratelná. Rozsudek tudíž věcně zcela správně dospívá k závěru, že L. zemřel následkem onoho doušku, tudíž na následky toho, že mu stěžovatel nalil, že je tady dána příčinná souvislost mezi jednáním stěžovatelovým a smrtí L-ovou. Závěr ten se opírá přímo o hořejší úsudek znalcův, není tudíž mezi rozsudkem a spisy, zejména výpovědí znalcovou rozporu, vytýkaného stížností a nemůže tedy býti řeči ani o zmatku dle čis. 5. Že však naprosto nesejde na tom, mohl-li L. při náležitém ošetřování býti na živu zachován, dovozuje již rozsudek, vycházející při tom ze správného hlediska, dle něhcž dlužno otázku příčinné souvislosti mezi jednáním (neb opomenutím) a výsledkem v případech § 335 tr. zák. posuzovati dle zásad, vytčených §em 134 tr. zák., dle nichž pachatel zodpovídá za výsledek (smrt) mimo jiné také tehdy, nastal-li jen následkem mezipříčin, nahodile se přidruživších, byl-li k nim jen jednáním pachatelovým samotným dán podnět. Tomu bylo tak zřejmě i v tomto případě.

Čís. 654.

Padělání peněz a cenných papírů (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.).

Bankovkový kolek jest v příčině svého porušení postaven na roveň kovovým i papírovým penězům (§ 12).

Ke skutkové podstatě zločinu dle § 5 se nevyhledává, by padělané kolky byly přenechávány za účelem padělání peněz.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1921, Kr I 115/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 30. listopadu 1920, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem podle §§ 5 a 12 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 269 sb. z. a n.

Důvody:

Veřejnému roku bylo vyhraženo rozhodnutí o zmatečnou stížnosti obou obžalovaných, pokud uplatňovala důvod zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. Při rozhodování o tomto důvodu zmatečnosti platí i pro zrušovací soud ustanovení § 262 tr. ř., že totiž při posuzování trestního případu není vázán názory, projevenými o právní stránce činu ve zmatečnou stížnosti, a že neposuzuje trestný čin jen podle námitek ve zmatečnou stížnosti přednesených, nýbrž sám od sebe přezkoumává právní posouzení trestného činu v celém rozsahu. Přes to tedy, že obžalovaní ve zmatečnou stížnosti neuplatňovali, že zákonem ze dne 22. května 1919, č. 269 sb. z. a n. obdržel

kolek sloužící k okolování bankovek rakousko-uherské banky zvláštní povahu a že se tedy nemůže na něj nazírat ve všech případech jako na prostředek k napodobení a falšování peněz, zabýval se zrušovací soud touto otázkou. Šem 12 právě zmíněného zákona byl postaven kolek v příčině svého porušení, ať se již děje napodobením, paděláním, nebo zfalšováním, na roveň kovovým i papírovým penězům, jejichž ochrany se týká § 1 a násl. cit. zákona. V tomto §u šlo tedy o to, aby bylo zabráněno vzniku falešných kolků a jejich rozšiřování stejnou sankcí, jako tomu bylo u peněz kovových i papírových, poněvadž jinak bylo by šlo, v každém případě, když byly nepravé kolky zhotovovány, neb pravé kolky zfalšovány, jen o zločin podle § 5 cit. zák., což by však bylo ochraně peněz, které nyní se skládaly ze dvou součástí, z bankovky a z kolku, nevyhovovalo. Pro tyto případy ovšem pozbyl kolek povahy prostředku sloužícího k napodobení a ku zfalšování papírových peněz. Jiná jest však otázka, když kolek sám dostal se do oběhu jako nepravý a také dále jako nepravý byl vyměňován. V tomto případě nedějí se s falešným kolkem již žádné změny a není udáván také jako pravý, což se předpokládá v § 1 i v § 4 zákona č. 269/1919. (Proto také nepřichází u obžalovaných v počet § 4 odstavec první (ve spojení s §em 12) cit. zák., jak za to má generální prokurátura, kdyžť rozsudek právě nezjišťuje, že kolky byly vědomě z a p r a v é udány.) V tomto případě podržel kolek povahu prostředku sloužícího k napodobení, paděláním papírových peněz, poněvadž obíhá jen jako označení bankovkové, nikoliv však jako zvláštní součástka peněz, které se má také jako peněžní součástky pcutí. Tomu bylo pak právě tak v tomto případě. Nalézací soud výslovně zjišťuje, že obžalovaný věděl, že má falešné kolky a že je také jako falešné dále svému bratru spoluobžalovanému Antonínu K-ovi odevzdal. I u Antonína K-a obsahuje rozsudek zjištění, že věděl, že běží o kolky falešné, a z rozsudku jest také viděti, že i tento obžalovaný prodával kolky jako falešné, přizpůsobiv se obchodu, který se v některých místech falešnými kolky vyvinul. Za takovýchto okolností byl kolek v rukou obou obžalovaných skutečně jenom prostředkem k paděláním papírových peněz, který jen rukama jejich prošel beze souvislosti s původním jeho padělatelem. Zbývá tedy již jenom druhá námitka, kterou činí výslovně jen Emil K., která však platí i pro Antonína K-a, že totiž rozsudek vůbec nezjistil přenechání kolků za účelem paděláním peněz. Zmateční stížnost vychází tu z předpokladu, že kolky nutno přenechati výslovně za účelem napodobení neb zfalšování peněz a že tento vztah mezi přenechávajícím kolky a druhou osobou musí býti zjištěn. Náhled zmateční stížnosti je mylný. Znění § 5 cit. zák. přímo vylučuje, že by se ke skutkové podstatě přečinu tam vytčeného vyžadovalo, aby falešné kolky byly přenechávány za účelem paděláním peněz, neboť v jednání takovém spočívala by již skutková podstata zločinu dle § 1 cit. zák. Objektívni známkou zločinu podle § 5 tr. zák. jest jen nepochybné určení ve smyslu způsobivosti prostředků k napodobení (paděláním) atd. peněz. Zjištění poměru k eventuelnímu padělateli třeba není. Jest to viděti již z té skutkové podstaty § 5 cit. zákona, kde jest trestným již ten, kdo si takové prostředky opatřuje a kde tedy vůbec ještě k nějakému vztahu k dalším osobám nedošlo. Rozsudek výslovně zjišťuje, že oběma obžalovaným bylo známo, že jde o kolky falešné, a rozsudek také praví, že tyto kolky byly nepochybně určeny k porušení peněz. Tento názor jest správný, poněvadž

se úkol falešného kolku nedá vůbec v soukromých rukách jiným způsobem určití, (vyjímaje snad případy sběratelství, což pro případ přítomný nebylo včas tvrzeno a jakožto výjimka nemůže býti předpokládáno), než-li jako nepochybný prostředek k napodobení, pokud se týče padělání peněz. Ježto je zjištěno, že si oba dva obžalovaní takovéto kolky opatřili a dále je přenechali, jest tím zjištěna řádně skutková podstata zločinu podle § 5 cit. zák., jenž nepředpokládá, aby nabyvatel falešných kolků skutečně jich také k napodobení, pokud se týče k padělání peněz použil, nebo použití chtěl.

Čís. 655.

»Vrchností« ve smyslu § 83 tr. zák. rozumí se vrchnost k tomu kterému úkonu povolána.

Ku zločinu krádeže se vyhledává, by pachatel věděl, že odcizená věc jest věcí cizí.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1922, Kr I 385/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Kutné Hoře ze dne 28. února 1921, pokud jim byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem dle § 83 tr. zák., vyhověl jí však, pokud byli tímž rozsudkem uznáni vinnými zločinem krádeže dle §§ 5, 171, 173, 174 II a) tr. zák., rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Do rozsudku odsuzujícího obžalované pro zločin veřejného násilí dle § 83 tr. zák. a krádeže, pokud se týče spoluvinu na těchto zločinech, stěžují si tyto, dovolávajíce se ciferně důvodů § 281 čís. 4, 5, 9 a) i b), 10 tr. ř. Důvod prv a posléz uvedený není vůbec proveden. Z důvodů čís. 5 a 9 b) § 281 tr. ř. vytýká stížnost rozsudku, že nepřihlížel k subjektivní stránce činu, zejména k tomu, že všichni stěžovatelé byli přesvědčeni, že pozemky, o které jde, patří obci a že je tudíž právem zabírají, že neměl zření k dotčenému omylu omlouvajícímu obžalované dle § 2 e) tr. zák. Ohledně zločinu dle § 83 tr. zák. jest tato výtká zřejmě bezpodstatna. Neboť, ježto § 83 tr. zák. označuje rušení pokojné držby nemovitostí, pokud se týče práv k ní se vztahujících opomenouc vrchnost násilným vpádem se sebranými lidmi zločinem veřejného násilí výslovně i tenkrát, když šlo pachatelům o to, aby se provedlo právo, na které si pachatelé nárok činí, jest zřejmo, že tvrzený omyl, kdyby jej rozsudek byl zjistil, nebyl by omyl skutkový, jaký jedině mohl by obžalované dle § 2 e) tr. z. omlouvatí, nýbrž neznalost trestního zákona, již se dle § 3 tr. z. nikdo na svou omluvu nemůže dovolávat. Proto nejde, pokud se týče odsuzujícího výroku pro uvedený zločin, o skutečnost rozhodující, jejíž pomnutí jedině mohlo by přijetí s hlediska § 281 čís. 5 tr. ř. v úvahu. Uplatňování omylu uvedeného z hmotněprávního důvodu zmatečnosti brání však okolnost, stížností samou vytýkaná, že rozsudek zmíněného omylu stěžovatelů nezjistil. Též